

## Hồi Thử Bảy Mười Hai

### HƯ ẢO LÃO NHÂN

Dứt lời, hấn cúi người xuống dùng bàn tay khám trong huyết một hồi, giây lát sau hấn nói:

– Bị thương tại Dương Duy, có ba huyết không thông, chẳng sao cả, để cháu đả thông cho lão trượng, có thể ngồi dậy được chăng?

– Để lão... lão phu thử xem!

Dứt lời, lão dùng tay chống trên đất, dùng toàn lực vùng vẫy nửa thân người ngồi bật dậy, sau đó đặt bàn tay lên Mạng Môn Huyết của lão, từ từ truyền chân khí ra, còn tay kia thì điểm vào các đại huyết của lão.

Chỉ trong giây lát, Đinh Hạo rút tay về, ngồi bật dậy nói:

– Ân cứu mạng của tiểu hữu, lão phu không sao báo được.

– Chút ít việc nhỏ, lão chờ bận tâm làm gì.

– Danh xưng tiểu hữu thế nào?

– Cháu tên là Toan Tú Tài!

– A! Tiểu hữu chính là Toan Tú Tài khét tiếng giang hồ đó ư? Lão phu nghe đại danh đã lâu, như lời đình sấm sét hôm nay được người cứu giúp quả là may thật!

– Tôn Hiệu lão trượng thế nào?

– Danh hiệu lão phu kêu là Hư Ảo Lão Nhân, chắc chưa nghe nói chứ?

– Quả... cháu chưa nghe nói bao giờ.

– Cũng không thể trách được, lão phu ít khi xen vào thị phi giang hồ, rất ít người biết được danh hiệu lão phu...

– Tại sao lão trượng lại đụng chạm với người Vọng Nguyệt Bảo vậy?

– À! Chớ nhắc làm gì, có đụng chạm gì đâu, đối phương bỗng vô duyên cố hạ thủ đả thương lão phu.

– Lão trượng chắc cũng chẳng phải hạng người vô danh, ai đã đánh thương được lão trượng như thế?

– Lương Sơn Thần Đà!

– Lương Sơn Thần Đà sao?

– Đúng vậy, gã lưng gù này từng xưng hùng tại Quan Ngoại chẳng biết lý do gì lại đầu nhập Vọng Nguyệt Bảo...

– Công lực y cao lắm chẳng?

– Còn phải nói, lão phu thấy y lưng gù quá lạ không nín được, hiếu kỳ nhìn y một cái, thế mà y chẳng nói trắng đen ra tay đánh lão...

– Thì ra thế!

– Lão phu phải trả thù một chưởng này mới được!

Đinh Hạo bất giác cười thầm, rõ ràng câu nói bằng thừa, nếu có bản lãnh trả thù, thì chẳng nằm đây rên rỉ làm gì, nhưng Đinh Hạo chẳng nói ra, chấp tay làm lễ nói:

– Cháu phải cáo từ vậy!

Hư Ảo Lão Nhân lướt người tới cản lại, nói:

– Thiếu hiệp khoan đi vội, lão phu xin nói điều này!

– Lão trượng muốn nói gì?

Hư Ảo Lão Nhân nghiêm sắc mặt lại nói:

– Cả đời lão phu chưa thọ ân người bao giờ, thiếu hiệp cứu sống lão phu, lão phải báo đáp mới được.

– Thế thì không cần thiết...

– Không được, lão phu quyết không bằng lòng thọ ân huệ người mà chẳng đền đáp lại.

Đinh Hạo mỉm cười nói:

– Cháu chẳng có ý thi ân huệ gì cả, càng không nghĩ tới được đền đáp lại, lão chớ nhắc làm gì nữa.

– Không được, lão phu lời nói không biến đổi.

– Cháu quyết không thọ nhận đền đáp.

– Thế thì tốt lắm, xin thiếu hiệp đánh lão phu bị trọng thương trở lại, thế thì không ai nợ ai bằng không lão phu chết chẳng nhắm mắt được!

Đinh Hạo bèn dờ khóc dờ cười, không ngờ trên đời này lại có hạng người cố chấp đến thế, quyết phải đền đáp người mới chịu, hắn bèn mỉm cười nói:

– Lão trượng sẽ báo đền bằng cách nào đây?

Hư Ảo lão nhân nghiêm túc nói:

– Thiếu hiệp tiếp nhận chẳng?

– Lão trượng hãy nói xem nào?

– Thiếu hiệp biết tại sao lão phu được danh hiệu Hư Ảo Lão Nhân chẳng?

– Không biết được!

– Lão phu tinh thông Dịch Hình Chi Luật, có thể cải biến dung mạo trong tích tắc

không dùng tới bất cứ dược vật nào cả.

Đinh Hạo không khỏi kinh ngạc, Dị Hình Chi Thuật như lão nói chưa từng nghe nói bao giờ, ở chốn giang hồ người ta muốn cải dạng phải dùng dược vật hay là dùng mặt nạ, chứ chưa bao giờ nghe nói dùng công lực cải dạng, hắc bèn xúc động nói:

- Đây là lần đầu tiên nghe lão nói!
- Lão phu có thể thử nghiệm ngay cho người xem!

Lão vừa nói vừa xoay lưng đối diện Đinh Hạo hai tay thông xuống chẳng có cử động, sau đó liền xoay người sang, râu tóc bạc phơ đã biến thành màu đen, vết nhăn trên gương mặt cũng biến mất, hóa ra một người lạ mặt khác. Đinh Hạo kinh ngạc vô cùng nói:

- Cháu đã được mở mắt hiểu thêm một việc, quả thật thần kỳ tuyệt diệu khôn tả!

Hư Ảo Lão Nhân xoay mình lần nữa, khôi phục lại gương mặt lúc nãy nói:

- Vì đền đáp ơn cứu mạng, lão phu truyền thuật dị hình này lại cho người!

Đinh Hạo quá đổi ngạc nhiên nói:

- Lão trượng truyền Dị Hình Chi Thuật này cho cháu?
- Đúng vậy!
- Nhưng cháu đã có sư môn!

- Không liên hệ chi, lão phu truyền nghề này cho người chỉ vì báo ân cứu giúp, hoàn toàn công bằng thôi, chớ đề cập những gì khác hơn, xong xuôi thì mạnh ai nấy tự đi đường mình.

Đinh Hạo do dự nói:

- Không được...
- Có gì không được?

- Nếu cháu tiếp nhận, ít nhiều sẽ mang tiếng thi ân cầu báo, vả lại phò nguy cứu yếu là bổn phận của người võ lâm chúng ta há đáng để lão trượng dạy cho bí học bất truyền được...

- Chớ nói nhiều nữa, lão phu phải truyền cho người mới xong cả đời lão phu chưa có truyền nhân, nay có thể truyền nghề cho võ sĩ hữu hạng thì hay biết mấy, vả lại khiến cho thuật này không phải thất truyền luôn...

Đinh Hạo bị vài lời nói của lão làm cho cảm động, chấp tay nói:

- Tấm lòng rộng rãi của lão trượng khiến cháu khâm phục vô cùng trong võ lâm biết bao người trọng bí học thái quá mà đến đổi phải thất truyền...

- Chúng ta nói đến đây đủ rồi, đứng ngoài lộ nói nhiều bất tiện, thiếu hiệp

ngủ ở khách điểm nào?

Đinh Hạo suy nghĩ giây lát bèn nói:

- Cao Thăng khách điểm tại Nam lộ.
  - Tốt lắm, canh ba lão phu sẽ đến ngay, bây giờ xin tạm biệt!
- Dứt lời chấp tay xá một xá, phi thân chạy mất dạng.

Đinh Hạo bất giác cười thầm, hấn chạy vào thành Tảo Dương bước vào Cao Thăng khách điểm nghỉ chân, lão tiểu nhị mang rượu thịt tới, ngồi ăn uống một mình, thông thả chờ đợi Hư Ảo Lão Nhân đến, nghĩ tưởng đến Dịch Hình Chi Thuật thần kỳ ấy, phải nói đây là kỳ ngộ quý báu...

Trống điểm canh ba, Hư Ảo Lão Nhân y hẹn tìm đến. Đinh Hạo đứng dậy nghinh đón lão, thuận tay gài cửa phòng lại.

Hư Ảo Lão Nhân từ trong túi áo lấy ra bao giấy mỏng để trên mặt bàn nói:

– Khẩu quyết luyện tập lão phu đã ghi chép trong tập giấy này, người tự mình tham tu, bây giờ người đọc thử khẩu quyết xem có chỗ nào không hiểu, lão phu sẽ giải thích ngay.

Đinh Hạo khẩn trương vô cùng, thành khẩn nói:

- Trông thế cháu phải hổ thẹn thọ giáo vậy?
- Chớ nói nhiều làm gì, mau duyệt xem nào!

Đinh Hạo ngồi sang bên cạnh bàn, mở bao giấy ra thấy bên trong có ba viên thuốc màu đen, vàng và màu tím to bằng mắt rồng, trên mảnh giấy gói thuốc có viết đầy những chữ nhỏ li ti, chắc đây là khẩu quyết vậy.

– Lão trượng, ba viên thuốc này...

– Đây là thuốc cần phải uống để luyện Dịch Hình Chi Thuật, sau khi luyện thành công, có thể tùy ý biến đổi ra ba màu da này.

- A! Té ra thế này!
- Mau đọc khẩu quyết nào!

Đinh Hạo chú tâm đọc thuốc lâu dưới ngọn đèn, khẩu quyết của Hư Ảo Lão Nhân viết rất tường tận mà dễ hiểu, nên Đinh Hạo thông hiểu dễ dàng, chỉ trong chốc lát, hấn ngừng đầu lên nói:

– Cháu đọc hiểu dễ dàng, chắc có thể tự tham tu được!

Hư Ảo Lão Nhân gật đầu nói:

- Khá lắm, người là người có tư chất siêu nhất trong đời lão phu đã gặp.
- Lão trượng quá khen vậy, thật ra do lão trượng ghi chép tường tận, nên chẳng cần phải giải thích...
- Ấy là do sự thông minh của người thôi!

– Cháu luyện ngay bây giờ chẳng?

Đương nhiên, lão phu hộ vệ cho người luyện ngay bây giờ, mong rằng người sẽ hoàn tất trước khi trời sáng.

– Cháu cảm kích vô cùng...

– Chớ nói làm gì nữa, lấy thuốc uống đi.

Đinh Hạo uống viên thuốc đen vào trước, sau đó lên giường ngồi xếp bằng y theo khẩu quyết vận công nữa tiếng đồng hồ sau, từ một thư sinh tuấn tú biến thành mặt mày đen thui, kể đó da thịt cũng trở thành đen sạm.

Hư Ảo Lão Nhân gật đầu nói:

– Được rồi, bây giờ uống viên kế tiếp!

Dứt lời, lão ném viên thuốc tím sang cho Đinh Hạo.

Đinh Hạo uống viên thuốc kế tiếp lại y khẩu quyết vận công từ từ nhập vào cảnh định vô ngã.

Hư Ảo Lão Nhân nhìn chòng chọc vào gương mặt Đinh Hạo, mặt mày của hắn biến đổi liên lục, bỗng cặp mắt lão bắn ra tia sát khí hung tợn kinh người, qua chuyển biến này lão hóa thành con người khác hẳn.

Đinh Hạo vẫn không phát giác gì cả, gương mặt tỉnh đẹp dần dần hiện ra màu tím...

Bỗng Hư Ảo Lão Nhân đứng bật dậy, chuyển bước tiến tới cạnh giường, đưa bàn tay từ từ hạ xuống đại huyệt thiên đột của Đinh Hạo, lúc bàn tay cách đỉnh đầu còn khoảng ba tấc, bỗng lão lại do dự bất quyết không có đập xuống.

Đinh Hạo chẳng biết tử thần đã lai vãng kề bên.

Thình lình ngay lúc này, ngoài viện vọng vào một tiếng cười lạnh lùng, chẳng biết người này cười tự nhiên hay là cố ý đây?

Hư Ảo Lão Nhân giật mình rút tay về lập tức, xoay mình kéo cửa nhìn ra ngoài một cách nhanh tốc, nhưng sân viên tịch lặng không một bóng người nào cả, lão tăng hắng một tiếng đáp lại tiếng cười lạnh lùng ấy, đưa tay phát một cái ngọn đèn tắt ngay, ngồi sát bên cửa sổ rình ngó ra bên ngoài.

Đinh Hạo tỉnh lại, trống đã điểm canh tư, trông thấy đèn tắt tối thui, ngạc nhiên hỏi:

– Lão trượng, tại sao tắt đèn vậy?

Hư Ảo Lão Nhân cười nhạt nói:

– Làm vậy kín đáo chút, để tránh bị tai mắt dòm lén, bây giờ uống viên màu vàng đi.

Dứt lời, lão lại ném viên thuốc sang.

Đinh Hạo uống thuốc vào, tiếp tục vận công.

Tiếng gà gáy ò ó o... Đinh Hạo công viên ý mãi, xuống giường sang ngồi trên chiếc ghế nói:

– Trời sắp sáng rồi!

Hư Ảo Lão Nhân ngập ngừng “A” một tiếng nói:

– Thiếu hiệp, Dịch Hình Thuật này tuy là võ nghệ cởn con, nhưng nếu một người căn cơ nội công thấp kém luyện tập ít lắm phải đôi ba tháng, mà người chỉ luyện trong nửa đêm đã thành công, đó thật là kỳ tích võ lâm vậy.

Đinh Hạo cười khách sáo nói:

– Lão trượng khen quá thế!

– Đây là sự thật, lão phu chẳng bưng bốt người đâu.

– Lão trượng truyền bí nghệ cho cháu, cháu cảm thấy xấu hổ vô cùng...

– Đúng rồi, đây là viên cốt thần linh đơn, bổ ích cho chú thuật này nhiều lắm, người hãy uống luôn!

Dứt lời lão lại từ túi áo lấy ra một viên thuốc to bằng hạt đậu, ném sang cho Đinh Hạo.

Đinh Hạo bắt lấy vào trong tay, chẳng biết nói lời cảm kích thế nào đây, liền bỏ vào miệng ngay, chỉ trong chốc lát một luồng nhiệt lưu bốc từ Đơn Điền chạy qua các mạch, hắc không khỏi xúc động nói:

– Lão trượng công hiệu viên thuốc này quả nhiên lạ thường...

– Người cảm nhận được ngay?

– Có cần vận công giúp được lực phát huy chăng?

– Không cần!

Bỗng Đinh Hạo cảm thấy hơi choáng váng, bất giác thất kinh nói:

– Lão trượng, sao đầu óc cháu cảm thấy choáng váng vậy?

Hư Ảo Lão Nhân bình thản nói:

– Chẳng sao cả, chỉ giây lát sau sẽ hết ngay.

Đinh Hạo từ từ cảm thấy dễ chịu ngay, nhưng đầu óc có chút hôn trầm chẳng sao tập trung ý chí được, giây lát sau hắc lại cảm thấy tinh thần sung mãn hăng hái lên nhiều, nhưng đầu óc thì trống rỗng, một ý thức gì đó cần phải bài tiết dần dần bộc phát, cuối cùng hắc phiền phức bất an Hư Ảo Lão Nhân trầm giọng nói:

– Bây giờ thiếu hiệp cảm thấy thế nào?

Đinh Hạo kích động nói:

– Ta chỉ muốn tìm người nào để động thủ thôi!

– Thế thì không được, người nhìn mặt lão phu xem thế nào, phải nhớ lấy, làm

theo lời nói của lão phu, lúc người dùng bản lai diện mục vẫn cứ dùng danh hiệu Toan Tú Tài, nếu có ai xuất thủ đánh người, người cứ thẳng tay giết y, bằng không chớ được động thủ ra tay, ngoại trừ lão phu ra lệnh.

– Vâng!

– Người nhớ lời nói ta chứ?

– Nhớ rồi!

– Thế thì tốt lắm, bây giờ lão phu có việc phải đi trước, người nằm nghỉ tại đây chờ lão phu trở lại tính sau.

– Vâng!

Hư Ảo Lão Nhân đẩy cửa chạy mất, Đinh Hạo ngồi lại trong phòng, trong đầu óc cứ xoay chuyển những câu dặn dò của Hư Ảo Lão Nhân, ngoài ra không còn ý niệm nào khác.

o O o